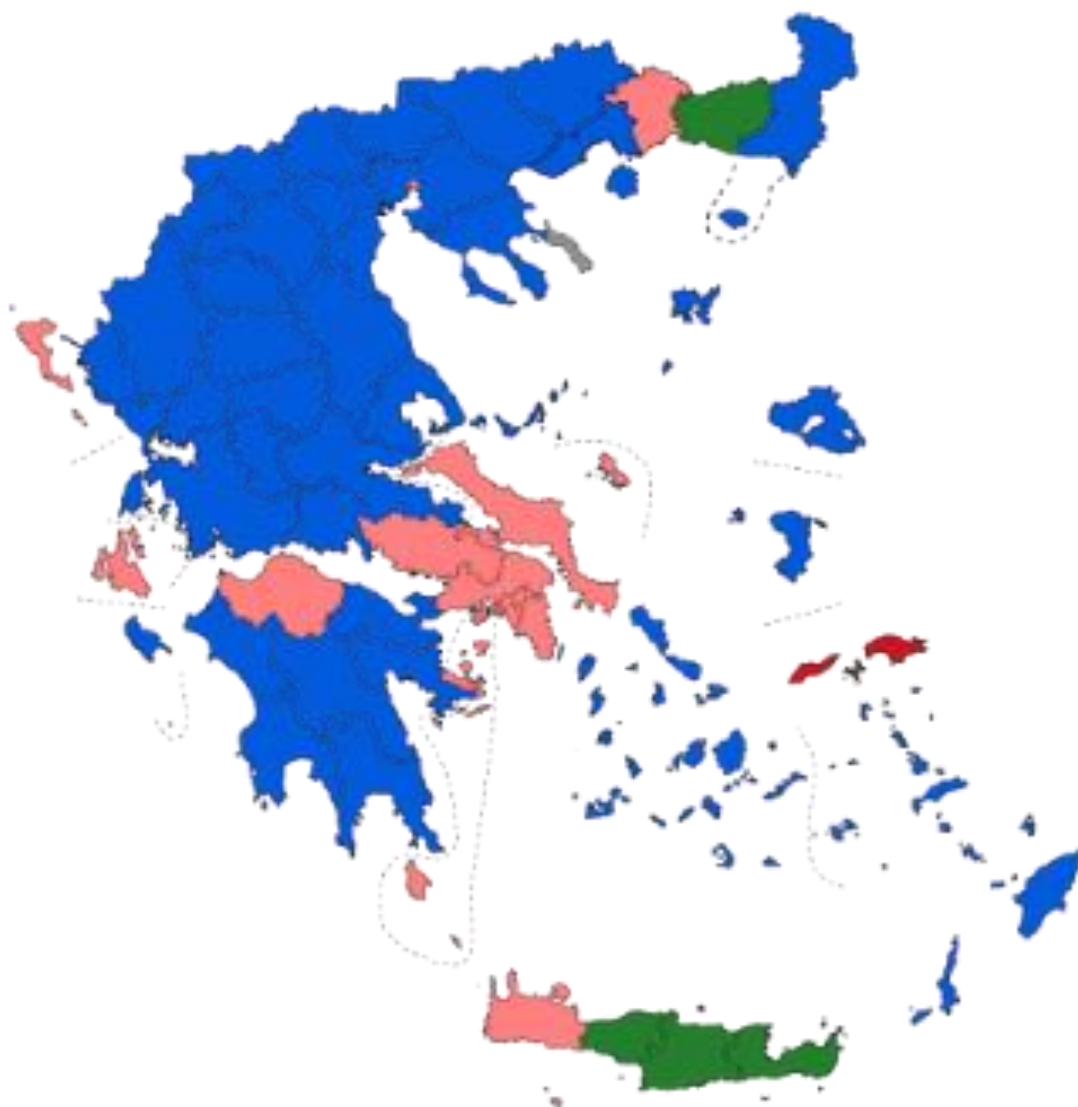

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

**Η ΔΙΩΞΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ
ΚΑΙ Η ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2013**

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αναγκαία διευκρίνιση: Σ' αυτό το κείμενο οι λέξεις «επανάσταση» και «αντεπανάσταση» δεν χρησιμοποιούνται με τη συνηθισμένη έννοια συγκεκριμένης ενέργειας κατάληψης της εξουσίας. Χρησιμοποιούνται με την έννοια της διαδικασίας σε μια πορεία ιστορικής ανατροπής, με την έννοια της μορφής έκφρασης των δυνάμεων που επιδιώκουν αυτή την ανατροπή από τη μια (επανάσταση) και των δυνάμεων που προσπαθούν να την εμποδίσουν από την άλλη (αντεπανάσταση).

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η δολοφονία του Παύλου Φύσα στις 17 του Σεπτεμβρη άλλαξε την πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα όσο κανένα άλλο γεγονός αυτό το χρόνο. Ξαφνικά η Ελληνική Κυβέρνηση, που μέχρι τότε έκαμνε τα στραβα μάτια μπροστα στις εγκληματικές πράξεις της Χρυσής Αυγής, κινήθηκε με απίστευτη ταχύτητα και έβαλε ολόκληρη την ηγεσία του ναζιστικού κόμματος στη φυλακή. Χαράκτιήρισε την Χρυσή Αυγή «εγκληματική οργάνωση» και συνέλαβε τον Αρχηγό-της τον Υπαρχηγό-της και πολλους βουλευτες-της χωρίς καν να ζητήσει άρση του βουλευτικού-τους ασύλου.

Η αποτελεσματικότητα των δικωτικών αρχων και η αποφασιστικότητα της δράσης-τους δείχνουν πως δεν αντέδρασαν τυχαία αλλά στη βάση σχεδίων που είχαν καλά προετοιμαστεί εδώ και καιρο. Είναι φανερο πως είχαν ετοιμάσει σχέδια δράσης ενάντια στην Χρυσή Αυγή, είχαν τους πληροφοριοδότες-τους, ήξεραν τι έγκυβαν τα γραφεία-της και τα σπίτια των στελεχων-της. Είχαν μελετήσει τις νομικές πτυχες του προβλήματος και μια και δεν υπάρχει δυνατότητα να θέσουν ένα κόμμα εκτος νόμου, χρησιμοποίησαν άρθρα του συντάγματος που αναφέρονται σε «εγκληματική οργάνωση» για να τη διώξή-της. Θα νόμιζε κανεις ότι εδώ και καιρο ετοιμάζονταν να εξουδετερώσουν την Χρυσή Αυγή και περίμεναν την κατάλληλη ώρα που θα νομιμοποιούσε ηθικά στα μάτια του κόσμου τη δράση-τους.

Ωστόσο μόλις μερικους μήνες πριν ο Αντώνης Σαμαρας εμπόδισε την ψήφιση αντιρατσιστικού νόμου που προνοούσε αύξηση των ποινων για εγκλήματα μίσους, κάτι που είχε στόχο την Χρυσή Αυγή. Είναι επίσης γνωστες οι απόψεις στελεχων της Νέας Δημοκρατίας για συνεργασία με μια «πιο μετριοπαθη» Χρυσή Αυγή. Στην πραγματικότητα αυτό που κυριαρχούσε όλη αυτή την περίοδο στα μυαλα της δεξιάς δεν ήταν η αποδυνάμωση της Χρυσής Αυγής αλλά η ενσωμάτωσή-της στις δυνάμεις που θα μπορούσαν να συνεργαστούν μαζί-της. Γιατί τώρα αυτή η στροφή ενάντια στην Χρυσή Αυγή; Γιατι αυτή η αποφασιστική δράση ενάντια στα στελέχη-της;

Πρέπει να αναζητήσουμε τις αιτίες μέσα στις γενικότερες διεργασίες της Ελληνικής κοινωνίας και της Ελληνικής πολιτικής ζωής. Είναι πια γενική παραδοχη πως η άνοδος της Χρυσής Αυγής δεν είναι τυχαία αλλά βασίζεται στην άθλια οικονομική κατάσταση της Ελλάδας και τις σκληρες επιπτώσεις της πολιτικής λιτότητας που επιβάλλει το μνημόνιο για τη χρηματοδότηση της χώρας. Αυτή η κατάσταση δεν τρέφει μόνο την Χρυσή Αυγή, τρέφει ένα γενικότερο κλίμα θυμου και αγανάκτησης που εκφράζεται με πολλους τρόπους, ένας από τους οποίους είναι και η υιοθέτηση των ναζιστικών ιδεών-της.

ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η κρίση στην Ελληνική κοινωνία άρχισε να γίνεται αισθητή από τα τελευταία χρόνια της διακυβέρνησης του Κώστα Καραμανλη, όταν έγινε φανερο πως η Ελλάδα δεν μπορούσε να ανταποκριθει στις υποχρεώσεις-της προς στους δανειστες-της. Το Πασοκ κέρδισε εύκολα τις εκλογες του 2009 με την υπόσχεση της ανατροπής της πολιτικής της Δεξιάς. Το εκπληκτικό ποσοστο του 44% δεν προερχόταν από απλη μετατόπιση ψηφοφόρων σε ένα δικομματικό σύστημα, ήταν εκφραση αγωνίας και θέλησης για αλλαγή. Ο Γιώργος Παπανδρέου εκφράζε αυτή τη θέληση, ήταν η ελπίδα για επιστροφή στα πρώτα χρόνια της διακυβέρνησης του Πασοκ με το ριζοσπαστικό πρόγραμμα που απάλλαξε την Ελληνική κοινωνία απο τη βαρεια κληρονομια του εμφύλιου πολέμου.

Ο Γιώργος Παπανδρέου πρόδωσε αυτή την ελπίδα. Όταν έλεγε «λεφτα υπάρχουν» δεν το έλεγε απλα για να ξεγελάσει τους ψηφοφόρους. Ήξερε πως υπήρχαν λεφτα για να ξελασπώσουν την Ελλάδα. Δεν είχε όμως την τόλμη να τα πάρει από αυτούς που τα είχαν όταν ο Ελληνικός λαος του εμπιστευτηκε τις τύχες-του. Προσπάθησε να διαπραγματευτει ένα μνημόνιο δανειοδότησης που κατάληξε να είναι ένα μνημόνιο καταστροφης. Καταλαβαίνοντας τη χυδαιότητα των απαιτήσεων του μνημονίου που ήθελε να επιβάλει στον Ελληνικο λαο, προσπάθησε να μοιρασει την ευθύνη αποδοχης-του μέσα από τη διενέργεια δημοψηφίσματος. Ακόμα και τότε, ο Ελληνικός λαος μπορούσε ίσως να του δώσει ακόμα μια ευκαιρία. Όμως οι Ευρωπαίοι εταίροι-του, η αντιπολίτευση αλλά και τα στελέχη του κόμματός-του τρομοκρατήθηκαν από τη δυνατότητα εφαρμογης ακόμα κι αυτης της βασικης δημοκρατικης διεργασίας. Ο Σαρκοζυ και η Μέρκελ έκαμαν οργίλες δηλώσεις για την «έλλειψη ενημέρωσης» για το θέμα του δημοψηφίσματος, ο Σαμαρας άλλαξε τη θέση-του και από πολέμιος έγινε υποστηρικτης του Μνημονίου ενώ τα στελέχη του ίδιου του Πασοκ άρχισαν να κινουν διαδικασίες για να τον εμποδίσουν να προχωρήσει σε δημοψήφισμα. Ο ίδιος αναδιπλώθηκε άτακτα και συντάκθηκε με τους υπόλοιπους επιλέγοντας την υποταγη και την επιβολη με διατάγματα αντι το δημοψήφισμα και τις δημοκρατικες διαδικασίες.

Το τέλος του Γιώργου Παπανδρέου δεν άργησε. Ο παραμερισμος-του και η συνεργασία του Πασοκ με τη Νέα Δημοκρατία στην κυβέρνηση του Λουκα Παπαδήμου ήταν αναγκαία για να δοθει επίφαση νομιμότητας σε διαδικασίες που βρισκονταν έξω από κάθε δημοκρατικο ή θεσμικο πλαίσιο. Η επιβολη των όρων του Μνημονίου δεν μπορούσε να έχει την έγκριση του Ελληνικου λαου. Επρεπε να επιβληθει εκ των άνω. Ελπίζαν πως με τη σύμφωνη γνώμη των ηγεσιων των δυο μεγάλων κομμάτων θα μπορούσαν να μην αφήσουν διεξόδους αντίστασης στο λαο. Ο Σαμαρας έλπιζε πως με την φθορα του Πασοκ και την ευθύνη-του για την υπογραφη του Μνημονίου η Νέα Δημοκρατία θα μπορούσε να κερδίσει τις επόμενες εκλογες και ο ίδιος να γίνει πρωθυπουργος. Γι' αυτό άλλωστε ο όρος-του για συμμετοχη στην Κυβέρνηση Παπαδήμου ήταν η σύντομη διεξαγωγή εκλογων.

Η εφαρμογη του Μνημονίου και οι επιπτώσεις της στην Ελληνικη κοινωνία άρχισαν να δημιουργουν αντιδράσεις με απεργίες, διαδηλώσεις, γενικες απεργίες. Πολλες φορες ο θυμος του κόσμου εκφραζόταν με βίαιο τρόπο. Ο διαχωρισμος σε «μνημονιακους» και «αντιμνημονιακους» γινόταν ολοένα και πιο σημαντικος. Ακολουθώντας το παράδειγμα της Ισπανίας και της Αιγύπτου οι «αγανακτισμένοι» της Ελλάδας οργάνωσαν μακρόχρονες εκδηλώσεις στο Σύνταγμα και αλλου. Η ιδέα της εξέγερσης δεν ήταν πια μια περιθωριακη υπόθεση, ήταν καθημερινη εμπειρία και συζήτηση. Η πολιτικη ζωη δεν ήταν πια διαδικασία ρουτίνας, βρισκόταν στο επίκεντρο της λαϊκης συνείδησης. Ήταν μια περίοδος παρέμβασης των μαζων στα πολιτικα δρώμενα.

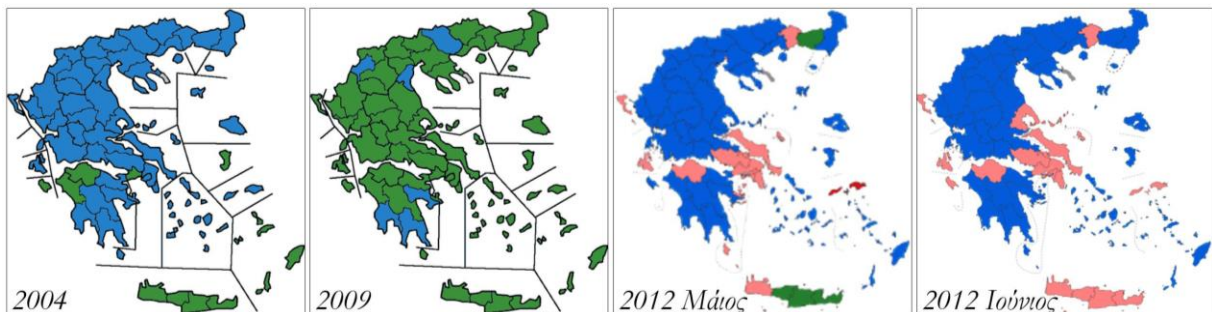
ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΑΝΑΚΑΤΑΤΑΞΕΙΣ

Διεργασίες άρχισαν να γίνονται τόσο μέσα στα κόμματα της Αριστερας όσο και στα κόμματα της Δεξιας. Στο χώρο της Δεξιας η Νέα Δημοκρατία και ο Λαϊκος Ορθόδοξος Συνασπισμος ακολούθησαν τη «συνετη» πολιτικη της υποστήριξης του Μνημονίου αφήνοντας ουσιαστικα ακάλυπτο το δεξιο αντι-μνημονιακο χώρο. Το κενο κάλυψε σε πρώτη φάση το σχήμα του Πάνου Καμένου «Ανεξάρτητοι Έλληνες» που μάζεψε ένα ευρυ φάσμα διανόησης και μικροαστων που δεν μπορούσαν να δεχτούν τη σκληρη λογικη του Μνημονίου. Πιο σημαντικη ωστόσο ήταν η εξέλιξη στο χώρο του Λαος, με την ηγεσία-του να υποτάσσεται ουσιαστικα στη Νέα Δημοκρατία αφήνοντας το χώρο ελεύθερο για την Χρυση Αυγη. Μέσα σε συνθήκες αυξανόμενης εξαθλίωσης και ανεργίας οι ρατσιστικες λύσεις των νεοαζιστων εύρισκαν ολοένα και περισσότερη απήχηση. Η διστακτικότητα της ελληνικης πολιτείας να δράσει αποφασιστικα και να σταματήσει τις εγκληματικες-τους δραστηριότητες έδωσε τη δυνατότητα μιας θεαματικης αύξησης του κύρους και της επιρροης-τους. Το Λαος ουσιαστικα έπαψε να υπάρχει ενώ η Νέα Δημοκρατία φυλλορροούσε προς όλες τις κατευθύνσεις.

Ανάλογα φαινόμενα είχαμε και στο χώρο της Αριστερας. Οι κινητοποιήσεις ενάντια στο Μνημόνιο έφεραν σε αντιπαράθεση τις μάζες με το Πασοκ που η ηγεσία-του έπαψε να προσφέρει οποιανδή-

ποτε προοπτική εκτός από την εξαθλίωση και την ανεργία. Το ΚΚΕ παρὰ την αντι-μνημονιακή-του θέση δεν κατάφερε να δεθεί με τις μάζες επιμένοντας σε ξεχωριστές δικές-του κινητοποιήσεις σε αντιπαράθεση με τις κινητοποιήσεις των συνδικάτων. Η στάση-του ήταν ότι οι κινητοποιήσεις έπαιζαν το ρόλο της εκτόνωσης της αγανάκτησης του λαού· ότι η βία που τις συνόδευε έδινε την δικαιολογία για τη λήψη καταπιεστικών μέτρων· ότι η μόνη διέξοδος ήταν οι εκλογές. Αντίθετα, ο Σύριζα συμμετείχε στις κινητοποιήσεις και αρνήθηκε να τις καταδικάσει για τη βίαιη μορφή που έπαιρναν, εξηγώντας πως η βία ήταν το αναπόφευκτο αποτέλεσμα μιας άθλιας κατάστασης. Παραδόξως, όταν προκηρύχθηκαν εκλογές ήταν ο Σύριζα που τις διεκδίκησε με στόχο την εξουσία καλώντας τα αριστερά κόμματα σε ενότητα ενώ το ΚΚΕ τις κατάγγειλε σαν μια ακόμα διαδικασία εναλλαγής σε ένα δικομματικό αστικό σύστημα.

Με το Πασοκ ανεπανόρθωτα εκτεθειμένο από την προδοσία-του και το ΚΚΕ αυτο-απομονωμένο από τις μάζες, ήταν ο Σύριζα που έγινε ο πόλος έλξης των αγανακτισμένων μαζών της αριστεράς. Στις εκλογές του Μάη του 2012 το ποσοστό-του από 4.6% εκτοξεύτηκε στο 16.8%, μόλις δυο μονάδες πίσω από τη Νέα Δημοκρατία που έχασε περισσότερο από 14.6% εξασφαλίζοντας μόνο 18.85%. Το Πασοκ κατάρρευσε στο 13.2% ενώ το ΚΚΕ έμεινε καθηλωμένο στο 8.5%, αυξάνοντας τη δύναμή-του κατά ένα μίζερο 1% εν μέσω μιας ιστορικής πολιτικής κοσμογονίας. Το καινούριο κόμμα της Δημοκρατικής Αριστεράς εξασφάλισε ένα αξιοπρεπές 6.1%.

Από την Νέα Δημοκρατία στον Σύριζα: το 2004 η Νέα Δημοκρατία κατάφερε να σπάσει την παντοδυναμία του Πασοκ και να κερδίσει τις εκλογές. Η αποτυχία-της να προσφέρει οτιδήποτε στρέφει τις μάζες αποφασιστικά προς τα αριστερά και το 2009 ξαναφέρει το Πασοκ στην εξουσία με μεγάλη πλειοψηφία. Μέχρι τον Μάιο του 2012 το Πασοκ απογοητεύει τραγικά και ο Σύριζα ανατέλλει σαν η κυρίαρχη δύναμη της Αριστεράς.

Το αποτέλεσμα των εκλογών ήταν μια ιστορική καμπή για το Ελληνικό πολιτικό σκηνικό. Ο Σύριζα, ένα ριζοσπαστικό αντι-μνημονιακό κόμμα έφτασε πολύ κοντά στο να κερδίσει την πρώτη θέση και να διεκδικήσει δημοκρατικά την εξουσία. Αυτό θα ανέτρεπε όχι μόνο τους σχεδιασμούς της Ελληνικής άρχουσας τάξης αλλά και ολόκληρης της Ευρώπης. Ακόμα πιο σημαντικό, η άνοδος του Σύριζα στηριζόταν σε μια πολύ ουσιαστική και μαχητική κινητοποίηση του εργατικού κινήματος, κάτι που έβαζε τις βάσεις για την προστασία της εξουσίας-του από τυχόν εξωδημοκρατικές ή και στρατιωτικές απειλές. Η επανάσταση βρισκόταν προ των πυλών, ολόκληρο το σύστημα βρισκόταν υπο απειλή. Με την Ευρώπη στο μέσο μιας πρωτόγνωρης κρίσης και τις χώρες του νότου να υποφέρουν κάτω από το βάρος των πολιτικών λιτότητας και των μνημονίων, μια αλλαγή στην Ελλάδα θα αποτελούσε παράδειγμα αντίστασης που δεν μπορεί να προβλέψει κανείς πού θα οδηγούσε.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Οι εκλογές του Μάη δεν έδωσαν τη δυνατότητα σχηματισμού κυβέρνησης. Η Νέα Δημοκρατία δεν είχε απόλυτη πλειοψηφία ενώ το Πασοκ και η ΔημΑρ δεν ήταν ακόμα έτοιμοι να τολμήσουν μια συνεργασία με τη δεξιά. Μέσα στο κλίμα ευφορίας που επικρατούσε στο χώρο της αριστεράς μια τέτοια συνεργασία αποτελούσε υποταγή και θα μετρούσε για προδοσία. Η προκήρυξη νέων εκλογών για τον Ιούνιο έδινε μια νέα ευκαιρία στο κίνημα για να κερδίσει μια ιστορική νίκη και να αλλάξει την Ελληνική ιστορία με κοσμογονικές επιπτώσεις σε ολόκληρη την Ευρώπη.

Αν πριν τις εκλογες του Μάη μπορεί να υπήρχε κάποια δικαιολογία για την εχθρική στάση του ΚΚΕ απέναντι στον Σύριζα, η άρνησή-του να ενώσει τις δυνάμεις-του μαζί-του για τις εκλογες του Ιούνη δεν είναι τίποτε λιγότερο από προδοσία απέναντι στο κίνημα. Το ίδιο ισχύει φυσικά και για όλες τις ηγεσίες της αριστερας – από το Πασοκ και την ΔημΑρ ως την Ανταρσua και τις διάφορες «επαναστατικές» σέκτες. Αυτό δεν πέρασε απαρατήρητο από το κίνημα, που τιμώρησε τη μικρό-ψυχη και σεκταριστική στάση-τους. Το Πασοκ μειώθηκε ακόμα παραπάνω φτάνοντας στο 12.28% (-0.9%), το ΚΚΕ έχασε σχεδόν τη μιση-του δύναμη φτάνοντας στο 4.5% (-3.98%) ενώ οι μικρές ομαδούλες εξαφανίστηκαν. Η Ανταρσua πήρε μόλις 0.33% (-0.86%) ενώ ακόμα και το ΚΚΕ (μ.λ)/(Μ.Λ)ΚΚΕ έπεσε στο 0.12% (-0.13%). Το μόνο κόμμα της αριστερας που διασώθηκε, εκτός από τον Σύριζα, ήταν η ΔημΑρ που πήρε 6.25% (+0.15%). Δεν είναι χωρίς σημασία το γεγονός ότι η ΔημΑρ ήταν το μόνο κόμμα της αριστερας που μπορούσε να μπει στη Βουλή και να αποτελέσει πιθανο συνεργάτη του Σύριζα σε περίπτωση που θα μπορούσαν να σχηματίσουν κυβέρνηση.

Παρα την απίστευτη πολεμική όλων εναντίον του, τόσο απο τα ελληνικά κόμματα όσο και από την Ευρωπαϊκή και παγκόσμια πολιτική ηγεσία, ο Σύριζα κατάφερε να πάρει το απίστευτο ποσοστό του 26.9%, σε απόσταση αναπνοής από τη Νέα Δημοκρατία που πήρε 29.7%. Σε αντίθεση με την αριστερα, η δεξιά κατάφερε μπροστα στον κίνδυνο να συσπειρωθεί σε μεγάλο βαθμό με την Ντόρα Μπακογιάννη και τον Στέφανο Μάνο να επιστρέφουν στη Νέα Δημοκρατία. Το Λαος ουσιαστικά αποσυντέθηκε, με βασιαια-του στελέχη να προσχωρουν κι αυτά στη Νέα Δημοκρατία. Μια μεγάλη ευκαιρία για το κίνημα είχε χαθεί.

Ο Ελληνικός λαος είχε κάμει τα πάντα. Αλλάξε την Ελλάδα από τη διακυβέρνηση της δεξιάς δίνοντας μια νέα ευκαιρία στο Πασοκ να αλλάξει την κατάσταση. Αντιστάθηκε στο Μνημόνιο με απεργίες, γενικές απεργίες, καταλήψεις, διαδηλώσεις. Εδωσε τη μάχη των εκλογων δυο φορές και έφερε τον Συριζα σε απόσταση αναπνοής από την εξουσία. Οι δίδυμες εκλογες του 2012 ήταν το αποκορύφωμα μιας μάχης που θα μπορούσε να κρίνει την πορεία της ιστορίας. Ωστόσο η ηγεσίες του Πασοκ και της ΔημΑρ προτίμησαν να γυρίσουν την πλάτη σ' αυτό το κίνημα και να συνεργαστούν με την Νέα Δημοκρατία για να επιβάλουν στον Ελληνικο λαο τις πολιτικές λιτότητας που απαιτούσαν οι πιστωτες της Ελλάδας.

Μετα τις εκλογες του 2012 το κίνημα άρχισε να υποχωρει. Κανένα κίνημα δεν μπορεί να βρίσκεται στους δρόμους επ' άπειρον. Σποραδικες απεργίες και καταλήψεις συνέχισαν να γίνονται εδώ κι εκεί, γενικές απεργίες συνέχισαν να καλούνται κάθε τόσο αλλα ήταν φανερο πως το κίνημα είχε χάσει μεγάλο μέρος από το δυναμισμό-του. Μέχρι το καλοκαίρι του 2013 η κυβέρνηση Σαμαρα αισθάνθηκε αρκετα σταθεροποιημένη για να προχωρήσει στην αυθαίρετη απόφαση για το κλείσιμο της ΕΡΤ. Η άρνηση των εργαζομένων να εγκαταλείψουν τη δουλεια-τους προκάλεσε ένα πρωτοφανες κύμα κινητοποιήσεων υποστήριξης που έκαμνε αδύνατο για την Κυβέρνηση να προχωρήσει σε δυναμική έξωσή-τους από το κτίριο της Αγίας Παρασκευης. Παρα το βίαιο κλείσιμο των σταθμων αναμετάδοσης, η ΕΡΤ συνέχισε να μεταδίδει, μετατρέποντας τη δημόσια τηλεόραση σε αυτοδιοικούμενη μονάδα με μόνιμες εκδηλώσεις έξω από το κτίριό-της. Για μήνες η υποστήριξη του κόσμου συνεχίστηκε και μέχρι σήμερα, που έχει ήδη αρχίσει να μεταδίδει και η νεοσυσταθείσα Δημόσια Τηλεόραση, η ΕΡΤ συνεχίζει τον αγώνα-της. Ο Σαμαρας είχε μετρήσει πολύ λαθεμένα τις δυνατότητες επιβολής της αυθαιρεσίας στον Ελληνικο λαο. Οι τριγμοι στην κυβέρνησή-του οδήγησαν τελικα στην αποχώρηση της ΔημΑρ, με το Πασοκ του Βενιζέλου να συμβιβάζεται ακόμα μια φορα σε στήριξη της κυβέρνησης της Δεξιάς.

ΕΚΡΗΚΤΙΚΟ ΜΙΓΜΑ

Μέσα σ' αυτό το φορτισμένο κλίμα η δολοφονία του Παύλου Φύσα λειτούργησε σαν θρυαλλίδα που απειλούσε να πυροδοτήσει το εκρηκτικο μίγμα. Οι κινητοποιήσεις από την πρώτη στιγμή άρχισαν να παίρνουν αντιδεξιο χαρακτήρα και να μην περιορίζονται στην καταδίκη της Χρυσης Αυγης. Ο προπηλακισμος του Πάνου Καμένου δεν ήταν τυχαίο γεγονός. Στη συνείδηση του

Ελληνικού λαου υπεύθυνοι για τη δολοφονία δεν ήταν μόνο η Χρυση Αυγη αλλα και ολόκληρη η δεξια που την ανεχόταν και υιοθετούσε ουσιαστικά τις θέσεις-της. Ο αγώνας ενάντια στην Χρυση Αυγη έτεινε να μετατραπει σε αγώνα ενάντια στη δεξια, σε αγώνα ανατροπής της Κυβέρνησης Σαμαρα και, γιατί όχι, αγώνα ενάντια στο σύστημα.

Η Κυβέρνηση Σαμαρα βρέθηκε ξαφνικά μπροστα στο δίλημμα να δράσει ενάντια στην Χρυση Αυγη ή να αντιμετωπίσει κινητοποιήσεις που πολύ πιθανον να οδηγούσαν σε κατάρρευσή-της και νέες εκλογες. Είχε ήδη την εμπειρία των διαδηλώσεων μετα τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου και δεν μπορούσε να διακινδυνεύσει κάτι ανάλογο. Εκλογες που θα προκαλούνταν υπο τη σια αντιδεξιών διαδηλώσεων θα οδηγούσαν με μαθηματική ακρίβεια σε εκλογικό θρίαμβο του Σύριζα, και μάλιστα ενός Σύριζα που θα ήταν δραματικά ριζοσπαστικοποιημένος μέσα από τη διαδικασία των κινητοποιήσεων. Προτίμησε να δράσει ενάντια στην Χρυση Αυγη ελπίζοντας να αποπυροδοτήσει το κλίμα και να αποφύγει τις εκλογες. Ή, αν οι εκλογες τελικά δεν μπορούσαν να αποφευκτούν, να δώσει την εκλογική μάχη με το τρόπαιο της αποφασιστικής αντιμετώπισης του φασισμού.

Προχώρησαν λοιπον στην εφαρμογη ενός Σχεδίου Β. Η αστυνομία, οι μυστικές υπηρεσίες, ο στρατος πάντα έχουν τέτοια σχέδια στα συρτάρια-τους έτοιμα να τα ανασύρουν σε περίπτωση που χρειαστει. Ηξεραν πως η σύλληψη του δολοφόνου και των άμεσων συνεργατων-του δεν θα ικανοποιούσε το αίσθημα των μαζων. Η αγανάκτηση που για τη ώρα στρεφόταν ενάντια στην Χρυση Αυγη άρχιζε να στρέφεται ενάντια σε ολόκληρη τη δεξια και το ίδιο το σύστημα. Ήταν αναγκασμένοι να προχωρήσουν σε ολοκληρωτική σύγκρουση με την Χρυση Αυγη αν ήθελαν να περιορίσουν τη ζημια. Η σύλληψη του αρχηγου και του υπαρχηγου της οργάνωσης όπως και η σύλληψη βουλευτων-της χωρις προηγούμενη άρση της βουλευτικής ασυλίας είναι κινήσεις στις οποίες δεν μας έχουν συνηθίσει οι ελληνικές διωκτικές αρχες. Είναι όμως απόλυτα ερμηνεύσιμες στη βάση της ανάγκης εξιλέωσης του θυμου των μαζων.

Αυτο όμως σηματοδοτει και τους κινδύνους χαλάρωσης της καταπολέμησης του ναζισμού. Είναι αμφίβολο αν η νομική διαδικασία φτάσει σε σημαντικές καταδίκες των Χρυσ αυγιτων, πέρα απο μικροποινες για δευτερεύουσας σημασίας αδικήματα. Μόλις η λαϊκή πίεση μειωθεί ούτε η αστυνομία ούτε τα δικαστήρια ούτε η Κυβέρνηση θα συνεχίσουν να δείχνουν τον ίδιο ζήλο για τιμωρία των ηγετων της οργάνωσης. Αντίθετα, θα στραφουν με ακόμα μεγαλύτερη βιαιότητα ενάντια στις λαϊκές κινητοποιήσεις σε μια προσπάθεια να φιμώσουν και να επιβάλουν τις πολιτικές-τους. Ήδη ακούμε τα τύμπανα του πολέμου ενάντια στο «άλλο άκρο» που δεν είναι μόνο το αναρχικο περιθώριο αλλα και το μαζικο κίνημα ενάντια στις πολιτικές λιτότητας, οι εργαζόμενοι της ΕΡΤ, ο λαος που βγαίνει στο δρόμο, τα κόμματα της αριστερας και η αριστερα γενικά.

Για την ώρα το κίνημα έχει κερδίσει μια μάχη και πρέπει να χτίσει πάνω σ' αυτο. Μπορει η κυβέρνηση Σαμαρα να μπήκε συγκυριακά μπροστα στη μάχη κατά της Χρυσης Αυγης, αλλα αυτό είναι πρόσκαιρο, το έκαμε γιατί αναγκάστηκε να το κάμει κάτω από την πίεση του κινήματος. Η μάχη ενάντια στο φασισμό όχι μόνο δεν έχει τελειώσει, αλλα θα συνεχιστει μέχρι την αναίρεση των αιτίων που τον γεννουν. Όσο η ελληνική κοινωνία υποφέρει από την ανεργία, τη φτώχεια και τη δυστυχία η Χρυση Αυγη, ή η όποια άλλη οργάνωση την διαδεχτει, θα βρίσκει πρόσφορο έδαφος για ανάπτυξη. Το κίνημα πρέπει να είναι σε θέση να αντιμετωπίσει αυτή την απειλη, να μπορέσει να απαλλαγει απο αυτή τη χυδαιότητα που μόλις λίγα χρόνια πριν δεν μπορούσαμε καν να διανοηθούμε. Η ενότητα της αριστερας είναι σήμερα απαραίτητη όσο ποτε για να μπορέσει να απαλλάξει την Ελλάδα απο το φασισμό γιατί η δεξια πολυ σύντομα θα εγκαταλείψει τη σύγκρουση με τη Χρυση Αυγη για να στραφει στο μέτωπο της σύγκρουσης με την αριστερα.

ΥΠΟΤΑΓΗ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ;

Η Ελλάδα έχει φτάσει σε κρίσιμο σταυροδρόμο. Η παγκόσμια οικονομική κρίση εκφράστηκε στη χώρα με ιδιαίτερα βίαιο τρόπο που έφερε τον Ελληνικό λαο στα πρόθυρα της απελπισίας. Η παγκόσμια κρίση όχι μόνο δεν έχει ξεπεραστεί, αλλα δεν φαίνεται να έχει τέλος. Η Ευρωπαϊκή Ένωση

στην οποία στήριζαν τις ελπίδες-τους οι Έλληνες αποδείχτηκε περισσότερο ανάλογη και σκληρή απ' ότι περίμεναν ακόμα και οι κατακρίτες-της. Η ίδια βρίσκεται στο μέσο της δικής-της βαθείας κρίσης που θέτει σε αμφιβολία την ίδια την ύπαρξή-της. Μέσα σ' αυτό το παγκόσμιο κλίμα είναι αδύνατο η Ελλάδα να αντεπεξέλθει χωρίς ριζοσπαστικές πολιτικές. Οι επιλογές δεν είναι πολλές. Η δεξιά και η Ευρωπαϊκή γραφειοκρατία προτείνουν μέτρα λιτότητας που ρίχνουν στη φτώχεια τον ελληνικό λαό χωρίς ελπίδα αντιστροφής της πορείας. Για να μπορέσουν να επιβάλουν αυτά τα μέτρα οδηγούνται σε ολοένα και πιο αποκάλυπτη κατάργηση της δημοκρατίας. Ο φασισμός τρέφεται από αυτή τη διπλή αναίρεση της υπόσχεσης του καπιταλιστικού κράτους: αφού έτσι κι αλλιώς καταργούνται τα βασικά δικαιώματα στο ψωμί και την ελευθερία, μια αυταρχική διακυβέρνηση που υπόσχεται να προσφέρει τουλάχιστον μια ανεκτή διαβίωση δεν φαίνεται και τόσο κακή.

Η απάντηση της αριστεράς δεν μπορεί να είναι η συμπίεση στη φτώχεια και την κατάργηση της δημοκρατίας. Πρέπει να είναι η διεκδίκηση της εξουσίας για την εφαρμογή ενός προγράμματος που να υπόσχεται έξοδο από την κρίση. Ένα πρόγραμμα που να βασίζεται στη συνεισφορά του πλούτου και όχι στο ξεζούμισμα των φτωχών. Ένα πρόγραμμα που να θέτει ως προτεραιότητα την ανάπτυξη της οικονομίας και όχι την εξόφληση των χρεών. Υπάρχει στέρεη θεωρητική και οικονομική δικαιολόγηση μιας τέτοιας πολιτικής και είναι εφικτή η αναζήτηση συμμάχων τόσο στην Ευρώπη όσο και παγκόσμια στην πορεία εφαρμογής-της. Αυτό φυσικά συνεπάγεται σημαντικές ανακατατάξεις τόσο σε Ευρωπαϊκό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο, κάτι που δεν πρέπει να αντιμετωπιστεί παθητικά αλλά να επιδιωχτεί ενεργά.

Ο ρόλος του Σύριζα είναι κλειδί σ' αυτή την πορεία. Με το ΚΚΕ να επιμένει στην ασυνάρτητη αυτο-απομόνωσή-του και το Πασοκ να ταυτίζεται πλήρως με τη Δεξιά και την Ευρωπαϊκή γραφειοκρατία, αποτελεί τη μόνη δύναμη που μπορεί να εμπνεύσει τις μάζες για μια πορεία που να δίνει ελπίδα. Είναι αλήθεια ότι ο Σύριζα έχασε σε μεγάλο βαθμό το βηματισμό-του μετά τις εκλογές του 2012 και πέρασε μια περίοδο εσωστρέφειας και εσωτερικών τριβών. Η υποχώρηση του κινήματος και η προοπτική της εξουσίας οδήγησαν την ηγεσία-του σε αναζήτηση «μετριοπαθούς» πολιτικής που να μειώσει την ένταση της σύγκρουσής-του με το Ελληνικό και Ευρωπαϊκό κατεστημένο. Παρόλα αυτά, η σύνδεσή-του με το κίνημα παραμένει δυνατή και η απήχησή-του τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ευρώπη συνεχίζει να μεγαλώνει. Η παρουσία του Τσίπρα στο πλευρό της Linke στις Γερμανικές εκλογές σηματοδοτεί μια νέα περίοδο διεθνιστικής προσέγγισης όπου αναγνωρίζεται η αναγκαιότητα κοινής δράσης της αριστεράς σε Ευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο.

Αυτό δεν σημαίνει πως η πολιτική του Σύριζα ανταποκρίνεται πλήρως στις απαιτήσεις του κινήματος. Αν όμως η παλίρροια του κινήματος φέρει το κόμμα στην εξουσία οι εξελίξεις θα είναι κοσμογονικές. Δεν χρειάζονται πολλά για να μετατραπεί σε ηγεσία της επανάστασης που δεν θα περιοριστεί στην Ελλάδα αλλά θα έχει κάθε δυνατότητα να εξαπλωθεί σ' ολόκληρη την Ευρώπη. Η σύγκρουση με το σύστημα δεν είναι πια θέμα του μέλλοντος, είναι η καθημερινή πραγματικότητα τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ευρώπη. Ο Σύριζα έχει την ευκαιρία να ηγηθεί αυτού του αγώνα καλώντας σε συστράτευση ολόκληρη την αριστερά και να την οδηγήσει στη νίκη του εργατικού κινήματος. Δεν υπάρχουν πολλές επιλογές σήμερα. Αν η αριστερά δεν πάρει την εξουσία για να εφαρμόσει ένα πραγματικά ριζοσπαστικό πρόγραμμα και να αγωνιστεί για ανάλογες αλλαγές σε ολόκληρη την Ευρώπη ο φασισμός με τη μορφή της Χρυσής Αυγής ή κάποιου άλλου σχήματος θα επανέλθει με τραγικά αποτελέσματα.